

Arrest

nr. 40 765 van 24 maart 2010
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 18 maart 2010 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 maart 2010.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 maart 2010 om 12 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN PEPPERSTRAETE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is volgens haar verklaringen haar land ontvlucht en is via Iran, Turkije en Griekenland op 4 juli 2009 in België aangekomen. Zij vroeg samen met haar echtgenoot, A. K. en hun zoontje, asiel op 6 juli 2009.

Op 28 september 2009 richtten de Belgische autoriteiten een vraag tot overname aan de overheden van de Helleense Republiek. Griekenland heeft hierop niet geantwoord.

Op 18 maart 2010 nam de gemachtigd ambtenaar van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid een *“Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”* (*“Bijlage 26 quater”*).

Deze beslissing luidt:

“Betrokkene heeft op 06/07/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Zij verklaarde op 04/07/2009 in België te zijn aangekomen. Zij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in 1988.

Uit het Eurodacverslag van 06/07/2009 blijkt dat betrokkene op 23/05/2009 te Samos door de Griekse autoriteiten werd geregistreerd op basis van een illegale binnenkomst. Tijdens haar verhoor op 17/07/2009 verklaart betrokkene dat ze op 24/04/2009 uit Afghanistan is vertrokken en via Iran, Turkije en Griekenland is naar België is gereisd waar ze op 04/07/2009 zou zijn aangekomen. Ze vroeg er op 06/07/2009 asiel aan op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 28/09/2009 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 10(1) van Verordening 343/2003. Artikel 18(7) van Verordening 343/2003 stipuleert dat het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden gelijk staat met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting inhoudt de persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 01/12/2009 door middel van een “tacit agreement” op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon en haar minderjarige zoon K. N. (...) (°10/09/2008) over te nemen. Ook de haar achtgenoot K.A. (...) (°1983) is het voorwerp van een tacit agreement met Griekenland.

In een eerste tussenkomst van Meester Renders, raadvrouw van betrokkene, op 05/01/2010 wordt verzocht de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003 wegens het risico op refoulement en wegens de huidige zwangerschap van betrokkene. Daarnaast wijst de raadvrouw op een “onmenselijke en vernederende behandeling” tijdens hun verblijf in Griekenland. De vraag om gebruik te maken van art. 3(2) van de Verordening, de zogenaamde soevereiniteitsclausule, wordt herhaald in een aangetekend schrijven gericht aan onze diensten op 05/02/2010.

Ter ondersteuning wordt onder meer verwezen naar het UNHCR-standpunt van 15/04/2008; het bezoek in 2008 van het CPT (European Committee for the Prevention of Torture); het rapport van de commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa van 04/02/2009; het rapport van Human Rights Watch van 12/10/2009, en een rapport van het UNHCR uit december 2009 aangaande Griekenland als asielland.

Wat betreft de vraag om toepassing te maken van artikel 3(2) (soevereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat artikel 3(2) voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken verder op dat geen enkele lidstaat van de Europese Unie inzake dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast.

Volgens Meester Renders heeft haar cliënt haar meermaals gewezen op het feit “dat het verblijf in het asielcentrum te Griekenland mensonwaardig was, en overbevolkt”. Bovendien zou betrokkene in het opvangcentrum te Samos geslagen zijn.

Tijdens haar gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 17/07/2009 geeft betrokkene geen enkele informatie over haar verblijf in Griekenland. Betrokkene geeft bovendien tijdens haar gehoor geen enkele melding van een slechte behandeling in Griekenland. Het feit dat dit pas ter sprake komt in de eerste tussenkomst van Meester Renders is op zijn minst merkwaardig te noemen. Gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag kan er van betrokkene op zijn minst verwacht worden dat zij dergelijke informatie - die toch wel ernstig en zwaarwichtig is - zonder verwijl overmaakt aan de autoriteiten van het land waar zij om asiel verzoekt, in casu België. Hierbij moet eveneens worden verwezen naar het feit dat betrokkene haar rechten in Griekenland diende uit te putten en zich aldaar tot de bevoegde Griekse autoriteiten diende te wenden indien zij van oordeel was dat zij geen menselijke behandeling zou hebben gekregen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de echtgenoot van betrokkene tijdens zijn verhoor op DVZ van 17/07/2009, verklaart omtrent hun verblijf in Griekenland dat ze meer dan een maand bij de smokkelaar hebben verbleven. Hij maakt geen melding van een ander verblijf in een centrum. Echtgenoot van betrokkene verklaart wel dat ze bij aankomst werden aangehouden door de politie, maar maakt hier ook geen melding van een slechte behandeling. Gelet op deze elementen, kunnen we ons dus degelijk vragen stellen bij de waarachtigheid van de beweringen van Meester Renders, die bovendien pas 6 maanden na de asielaanvraag ter sprake komen.

Meester Renders wijst ook op het feit dat betrokkene door haar zwangerschap, die bevestigd wordt door een medisch attest dd 15/12/2009, een adequate en hygiënische verzorging dient te genieten en dat dit niet verzekerd kan worden in de Griekse asielcentra. Betreffende deze bewering merken we op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in de Griekse wetgeving.

Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument, dat ook wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest 21.980 van 26.01.2009).

Wat betreft de bewering van Meester R. (...) dat betrokkene een geïndividualiseerd en aanzienlijk risico loopt op refoulement indien haar asielaanvraag zou worden overgenomen door Griekenland dient het volgende te worden opgemerkt. Meester R. (...) spreekt van een geïndividualiseerd risico, een stelling die echter volstrekt hypothetisch is. Deze bewering wordt door Meester R. (...) immers enkel ondersteund door bovenvermelde internationale rapporten en in geen geval door persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene diende in Griekenland bovendien geen asielaanvraag in zodat allerm minst kan worden geacht vast te staan dat haar rechten aldaar niet zouden worden gerespecteerd. Zij kan bijgevolg niet aannemelijk maken dat Griekenland haar zou terugsturen naar Afghanistan dat zij zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. In casu verwijzen we naar het arrest van het EHRM van 02.12.2008 (zaak KRS versus Verenigd Koninkrijk) dat stelt dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van Verordening 343/2003 op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en dat een verklaarde vrees voor een mogelijke schending moet gebaseerd zijn op substantiële gronden.

Er zijn geen concrete aanwijzingen dat Griekenland asielzoekers die onder de Dublin II-Verordening aan Griekenland worden overgedragen dwingt naar het land van herkomst terug te keren terwijl niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeven. De Europese Commissie volgt actief de ontwikkelingen in Griekenland op en kan desnoods een 'inbreukprocedure' opstarten om Griekenland onder druk te zetten om haar verplichtingen in overeenstemming te brengen met de afgesproken Europese normen. De overige lidstaten, maar ook het UNHCR, ondersteunen Griekenland in dit proces.

De betrokken vreemdelingen kunnen verder -indien nodig- via een procedure voor het EHRM tegen Griekenland de nodige rechtsbescherming vinden.

De Griekse autoriteiten hebben op 20 januari 2010 -met volledige steun van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, António Guterres- een grondige herziening van hun asielsysteem aangekondigd (<http://www.unhcr.org/4b56e1f46.html>). Het feit dat Griekenland, met volledige steun van de Europese Commissie en het UNHCR- bijkomende inspanningen dient te leveren om de Europese minimumnormen zoals voortvloeiende uit het Gemeenschapsrecht in de praktijk te implementeren, betekent niet dat ook moet gevreesd worden dat Griekenland zijn verplichtingen onder het EVRM (meer specifiek artikel 3 van het EVRM) niet zou kunnen nakomen. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland en de uitvoering van de Dublin II-verordening (zie in deze ook EHRM 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. t. Verenigd Koninkrijk). Er dient te worden aangenomen dat Griekenland voldoet aan zijn internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat.

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (RVV, nr. 21.514, 16.01.2009, RVV, nr. 26.756, 30.04.2009).

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijkt uit informatie, meegedeeld door de Griekse autoriteiten, dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld.

Elke asielzoeker ontvangt een "roze kaart", ongeacht op welke plaats de asielzoeker Griekenland binnenkomt, die o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen en verplegers, alsook psychologen en assistenten voor het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In centra waar geen psychologen en sociale assistenten zijn worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor geestelijke gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de verwerpingen van het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Een terugkeer naar Griekenland kan, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Griekse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Gevraagd naar de toestand van haar gezondheid stelde de betrokkene tijdens haar interview op de dienst Vreemdelingenzaken van 17/07/2009 dat ze maagproblemen en neusbloedingen heeft. Ze zegt ook soms last te hebben van hoofdpijn. In het administratief dossier zijn geen documenten aanwezig die deze beweringen staven. Een medisch attest bevestigt dat betrokkene op 15/12/2009 vier maanden zwanger is. Op dit moment is betrokkene bijgevolg zeven maanden zwanger. Er zijn echter geen

aanwijzingen om aan te nemen dat betrokkene op dit moment door de zwangerschap, of door aangehaalde problemen, verhinderd zou zijn om te reizen.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa.

Wanneer de vraag gesteld wordt of betrokkene een specifieke reden heeft om haar asielaanvraag in België in te dienen, antwoordt betrokkene dat België een goed land is met goede mensen en dat hier veiligheid is. Ze verklaart verder dat het haar hier bevalt en dat ze blij is dat ze hier asiel aanvraeg. Zoals eerder vermeld komt het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Griekse autoriteiten."

Dit is de bestreden beslissing.

Deze beslissing wordt aan verzoekster op 18 maart 2010 ter kennis gebracht.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Met toepassing van artikel 39/82, § 1 en 2 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de eerste voorwaarde betreft, bepaalt artikel 43, § 1 PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft een uitzonderlijk en ongewoon karakter. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Om deze redenen moet de verantwoording door de verzoekende partij van de uiterst dringende noodzakelijkheid evident en dus op het eerste gezicht onbetwistbaar zijn.

De procedure kan daarom slechts aangewend worden in de enkele gevallen dat het spoedeisend karakter van de zaak, ofwel voor iedereen duidelijk is, ofwel door de verzoekende partij duidelijk wordt aangetoond aan de hand van precieze en concrete gegevens.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet van haar vrijheid is beroofd en er is geen datum voor gedwongen uitvoering bepaald. Verzoekster toont niet aan dat een beroep op schorsingsprocedure te laat zal komen.

Er is derhalve niet voldaan aan de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend en tien door:

Dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BONTE